Mystérium života a smrti

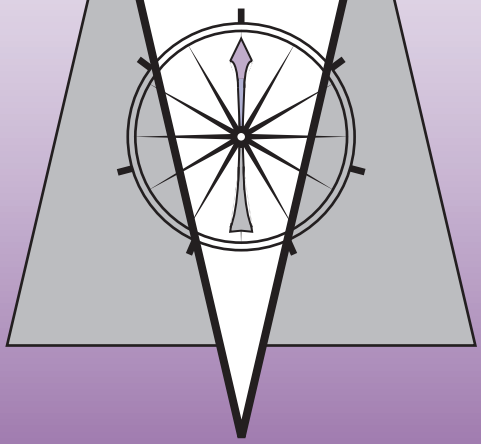

Jan van Rijckenborgh

MYSTÉRIUM ŽIVOTA A SMRTI

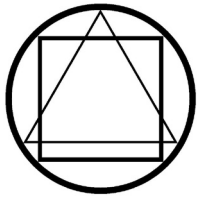

Mystérium života a smrti

Jan van Rijckenborgh

ROZEKRUIS PERS - HAARLEM - NIZOZEMSKO

Přeloženo z pátého německého vydání z roku 1981
Das Mysterium von Leben und Tod

Původní nizozemský název:
Het Mysterie van Leven en Dood

2. české opravené a doplněné vydání 2010

Mezinárodní škola Zlatého Kříže s Růží
Lectorium Rosicrucianum

Centrum Praha
Křesomyslova 8, 140 00 Praha 4
Centrum Brno
Nové sady 4, 602 00 Brno

e-mail: rosicrucianum@volny.cz
http://www.lectoriumrosicrucianum.cz

ISBN 978-80-904590-0-7
Copyright © 2010 Rozekruis Pers, Haarlem, Nizozemsko

OBSAH

Kapitola I 7
Kapitola II 14
Kapitola III 21
Kapitola IV 27
Kapitola V 32
Kapitola VI 36
Kapitola VII 43
Kapitola VIII 47
Kapitola IX 51
Kapitola X 58
Vysvětlení pojmů 64

I

Kdybychom si udělali čas a u dnešních lidí zkoumali, jak je tomu s jejich porozuměním takzvanému mystériu života a smrti, bezpochyby bychom zjistili, že u nich existují protikladné pojmy, nejasné představy, či vůbec žádné znalosti. Příčinu těchto nedostatků musíme hledat v tom, že lidstvo bylo odnepaměti zaplavováno proudem navzájem velice odlišných učení, jejichž stopy poznamenaly celou naši bytost.

Cesta k nahlédnutí – k tomuto prvnímu stupni na stezce pětidílné Univerzální gnose – proto také není pouze cestou studia, intelektuálního zvládnutí. K nahlédnutí, jehož je nám třeba, se musíme dopracovat po období plném námahy, po odstranění nespočetných překážek, jež zaplňují naši vlastní bytost jako hustý prales.

Tyto překážky se nejtíže zvládají a stávají se nejobtížnějšími právě tehdy, když už se zdá, že pronikáme ke světlu. V tom okamžiku se začnou vytvářet fantastické přeludy obrovských rozměrů, jež nám obraz skutečnosti zkreslují natolik, že musíme být dvojnásob opatrní. Tehdy se ukazuje, jak málo odvahy máme a jak nepatrné jsou dosud naše síly, chceme-li přeludy nepravdivosti překonat jediným světlem pravdy a skutečnosti.

Chceme přesněji objasnit mystérium života a smrti a tím zároveň úplně a rozhodně vyvrátit prastaré okultní dogma o reinkarnaci; odmítneme je jako něco, co nesouhlasí se skutečností!

Pro mnohé, kdo usilují o osvobození, byla reinkarnace asi posledním stéblem, jehož se mohli přidržet. A leckdo si také myslel: „Nemohu-li dosáhnout znovuzrození v onom osvobozujícím smyslu, zůstává tu pro mě ještě znovuzrození v horizontálním smyslu. Vrátím se tedy do tohoto slzavého údolí a dál se pak už uvidí."

Pro mnohé to bylo jakousi životní pojistkou. „Představte si, že by se všechno, co jsme se učili ve spojení s učením o osvobození, ukázalo jako nepravdivé. Žádné strachy! Vždycky tu pro mne ještě zůstává fakt, že existuji, že jsem. Kolik je přece těch, kteří si na své reinkarnace vzpomínají. Byly o tom už napsány tlusté knihy. Nyní jsem zde – pak si půjdu na chvilku odpočinout na nebeské nivy – a budu dávat dobrý pozor, do které kolébky se potom vrátím. Jsem už pokročilejšího věku, tady dole už mi tolik času nezbývá. Brzy odejdu na své letovisko. Druzí se tu mezitím v hmotné sféře zahubí atomovými a vodíkovými bombami a já tu pak budu po bouři vítězně ležet jako vřískající děcko. Kolo zrození a smrti se sice točí ovládáno dialektikou, nicméně se alespoň točí a v zásadě se nedotýká trvání mého já."

Ti, kdo se vždy uklidňovali šálivou útěchou reinkarnačního procesu, budou číst tuto zprávu s údivem, protestem a tajným strachem. Takto se zpochybňuje jejich poslední životní pojistka.

Existují pro to filosofické základy? Může být toto stanovisko podloženo důkazy? Dají se z dějin transfiguristických bratrstev vyvodit bezpečné závěry, které se této otázky týkají? Jak lze stanovisko školy uvést do souladu s Boží spravedlností? Neklesáme tímto způsobem na úroveň nic nechápajícího pojetí ortodoxně náboženských společenství, která vyhrožují jednorázovým životem a soudnou stolicí Boží?

Tak vyvstává množství otázek a nebyli bychom školou Kříže s Růží, kdybychom je všechny podrobněji neprobrali. Je-li to nutné, uvedeme řadu přesvědčujících důkazů a přírodovědeckých faktů, takže každý nakonec pochopí, co se snažíme objasnit.

Načrtněme proto ještě jednou ono sporné stanovisko:

- Žijete jen jednou!
- Po smrti váš životní plamen po delší či kratší době vyhasne! Nic z něj nezbude!
- V tomto okamžiku jste živou duší – nejste však žijící duší ve smyslu věčnosti, nýbrž jen v časoprostorovém smyslu.
- Osobnost, která duši slouží, je vysvětlitelná z tohoto stavu duše.
- Vaše osobnost umírá – vaše duše rovněž. Písmo svaté, Univerzální učení a fakta neponechávají v této otázce naprosto nic nejasného.
- Závěr tedy zní: o smrti nebo o životě musíte rozhodnout v tomto životě!
- Jestliže to neučiníte, učiní to možná o několik tisíc let později jiná duševní bytost ve vašem mikrokosmu – vy ale touto další duší zcela jistě nebudete!
- Žádná nově zrozená duše nepřichází z abstraktních životních oblastí ani není totožná s určitým mikrokosmem, ani z něj není vysvětlitelná – duše je čistě látkový produkt ze dvou látkových rodičů.
- Naše duševní existence je generativní. Kolektiv pozemských duší je donekonečna dělitelný. Jedna duše odchází a druhá přichází a vše zůstává tak, jak je.
- Podobně jako naše duševní vlna existují v naší dialektické oblasti ještě nespočetné jiné duševní vlny s různými

vibracemi, jejichž důsledkem je, že se objevují nespočetné rozdíly ve formě a vědomí.
- Duševní život nemá nic společného s životem Ducha; zaměňovat duši s Duchem by bylo stejně nesprávné jako nepřihlížet k protikladům!
- Prastará učení o reinkarnaci mají proto buď jiný smysl, nebo jsou pouhým bludem.

Takto přibližně před námi celá ta otázka stojí a my se pokusíme ji vyložit v souladu se základními hledisky a názory moderní duchovní školy.

Zavedeme vás proto do oblasti nirvány, onoho základu skutečně božského vývoje lidství. Výraz „nirvána“ či „rozplynutí se“ nebo „svět nebytí“ je samozřejmě jen přibližným pojmem. Nirvány dosahuje bytost, která překonala veškerou dialektickou zákonitost a tedy také veškerý dialektický duševní život. Do „nirvány“ se navracejí ty bytosti, u nichž se „rozplynuly“ všechny části, jež tomu bránily. Výraz „nirvána“ tedy neříká nic o základech světa, v němž se člověk vyvíjí k božství. V rámci našich vývodů tento výraz pouze říká, že ten, kdo chce do tohoto světa vstoupit, musí dosáhnout stavu „nebytí“.

Že můžeme „nebýt“ a přitom někam vstupovat, se při povrchním pohledu přirozeně zdá pošetilé, a proto se „nirvána“ překládá jako seberozplynutí, které je podobné jako u kapky vody, jež se vrací do moře a splyne s ním.

Nirvána je věčný, a proto nezměnitelný božský vesmír. Bytosti, k nimž jako smrtelné duše patříme, tuto oblast v pradávné době opustily a má-li se mluvit o opravdové, božské a věčné svobodě, je nutné, aby se tam vrátily.

Co rozumíme bytostmi? Pod tímto pojmem rozumíme mikrokosmy.

Mikrokosmos je složitý životní systém, jednotka složená z mnoha částí, a jednou z těchto částeček je po určitou dobu naše smrtelná duše se svou osobností. Mluvíme-li o mikrokosmu, víme, že je zmenšenou kopií kosmu, a protože pojmy malý a velký jsou velice relativní, můžeme zcela odůvodněně mikrokosmos přirovnat k atomu.

Mikrokosmos má strukturu atomu a z přírodních věd víme, že atomů je mnoho druhů. Proto vám atom, který je mikrokosmem, nyní popíšeme.

Tento atom má tři jádra; dvě z nich se v jeho středu točí velkou rychlostí kolem sebe. Třetí jádro krouží kolem nich ve velkém oblouku. Tato tři jádra můžeme považovat za tři duše, a proto můžeme říci, že mikrokosmos má tři duše.

Dvě duše kroužící ve středu se k sobě mají jako pozitivní a negativní, tudíž jako mužská a ženská. Třetí duše atomu je bezpohlavním, neutrálním, svazujícím a spojujícím faktorem.

A stejně jako kolem každého atomového jádra krouží ještě další částice, které dohromady tvoří celek, je tomu tak i u mikrokosmu. Vytváří se systém, manifestace, říše, projevení. Z pozitivně-negativního se zjevuje osobnost a mikrokosmu jako celku lze právem říci: „Hleďte, ve vás je říše“.

Říše, projevení, se v Písmu svatém označuje jako Království Boží. Tím se neříká, že by každý mikrokosmos byl snad Bohem, odděleným celkem, sám o sobě tím nejvyšším.

Rozumí se tím jen to, že taková mikroatomická říše náleží k většímu celku, ke Gnosi, podobně jako kosmos neexistuje autonomně, ale náleží k makrokosmu, ke spojení kosmů. Jinými slovy, chování trojjediné, tři duše obsahující atomické bytosti, kterou vám právě popisujeme, musí vycházet ze středu směrem ven, nesmí střed vyhledávat. To znamená, že každý atom se jako část projeveného vesmíru obrací k velkému celku,

dává se tomuto velkému celku plně do služeb, a právě díky této neosobní službě se manifestuje!

V základní nirvánské oblasti se proto tyto trojjediné bytosti svým *ne–bytím* stávají dokonalým *Bytím*. Středu se vzdalující aktivita, tedy aktivita, která ztratila zaměření na sebe, vede k tomu, že padají všechny hranice, že přestává existovat prostor a ohraničenost, že vše je nekonečné, věčné.

Jakmile ale taková trojjediná atomická bytost směruje pohled do sebe, jakmile sleduje sebe samu a tím vyvíjí sebestřednou aktivitu, narušuje se božsko-přírodovědný zákon, na němž se tento druh atomu zakládá. Magnetické vztahy se pak vychylují ze své rovnováhy a vzniká velký žár, mohutný plamen.

Tímto žárem se atom rozštěpil, a to tak, že jedno z obou duševních jader kroužících ve středu kolem sebe bylo ze systému vypuzeno a zaniklo v prostoru.

Z některého mikrokosmu bylo vypuzeno pozitivní, z jiného negativní jádro. Taková je pravda o oddělení pohlaví.

Mikrokosmy, jež tato katastrofa postihla, nejsou od té chvíle trojjediné, nýbrž jen dvojjediné.

Následky této katastrofy byly strašlivé. Sebestředným usilováním, které už nesloužilo Božímu království, nýbrž hledalo a chtělo vlastní říši, byly vymezeny hranice podle přírodních zákonů a postižené mikrokosmy klesly do prostorového světa.

Kde jsou vytyčeny hranice, tam vládne čas, tam se klesá do časoprostorovosti, tam vládnou periodicky světlo a temnota, den a noc, tam nastává pád do dialektiky. A proto se tím, že v nesmírném žáru plamene bylo vypuzeno jedno jádro atomu, musela zhroutit právě říše, jež byla uvnitř.

Takto poprvé přišla smrt. Mikrokosmos, nyní už dvojjediný, nemohl udržet svou říši, kterou chtěl zachovat – a říše zanikla. Snahou o sebepotvrzování ztratil všechno!

Kdo by mohl nyní tento systém vypuzený z nirvány, z ráje, zachránit? Mikrokosmos byl zaživa mrtvý, postrádal cíl a trpěl nesnesitelnými bolestmi. Jak by se mohl dostat k novému počátku, k návratu?

Teoreticky bylo řešení naprosto jasné. Aby byla původní říše opět možná, muselo by se vypuzené duševní jádro vrátit zpět do systému a v dokonalém sebepředání se spojit s druhým, dosud přítomným duševním jádrem.

Odkud by však vypuzené duševní jádro mělo přijít? Cožpak nezemřelo, cožpak se nerozplynulo v prostoru, nevrátilo se jako síla k neutrálním zdrojům energie? Mohla by být ze zářící věčnosti vyslána do temných prostorů noci nová jiskra, aby dvojjediný systém opět zdokonalila na trojjediný, a tak mu vrátila jeho majestát? Asi chápete, že toto by bylo řešení; bez přípravy by ale taková Boží jiskra svou nezměřitelnou silou a napětím, rozdílností ve vibracích oproti přírodě smrti, způsobila znovu katastrofu. Celý mikrokosmos by explodoval a zanikl by v neutrální energii.

Dříve než mohl Bůh seslat svého Syna, svoji Jiskru do padlého systému, musela být proto nejprve učiněna celá řada přípravných opatření.

To byl nesmírně obtížný úkol, před nějž bylo Univerzální bratrstvo postaveno.

II

V předcházející kapitole jsme poněkud osvětlili mystérium hříšného pádu a viděli jsme, že původní mikrokosmy ztratily svou trojjedinou podobu a staly se dvojjedinými. Srovnali jsme mikrokosmos s atomem a dozvěděli jsme se, že mikrokosmos měl původně tři jádra, tři duše. Díky tomuto systému mohl být mikrokosmos samotvořivý, sebevyjevující.

Bylo nicméně nasnadě, že právě tak jako atom patří k většímu systému, ke skupině atomů, musel i mikrokosmos svoji samotvořivou schopnost vyjevovat nikoliv dostředivě, nýbrž odstředivě.

V mikrokosmu, v mikrokosmickém atomu, byly uloženy obrovské energie, při jejichž odstředivém působení, tedy při působení nezaměřeném na vlastní střed, mohl mikrokosmos bez újmy pro vlastní systém pozoruhodně přispívat k utváření, projevování a udržování Univerzálního těla, Univerzální Boží říše.

Kdyby se ale vyzařující energie obracely dovnitř, ukázal by se takto vyvinutý žár, takto vyvinutá síla pro vlastní systém jako příliš velká a došlo by ke spálení, k denaturaci.

A něco takového se stalo, jak jsme o tom mluvili v předcházející kapitole. Jedno ze tří jader atomu bylo ze systému vypuzeno, zaniklo v prostoru a zůstal tu atom se dvěma jádry. V důsledku denaturace samozřejmě nemohl tento atom v původní říši vyvíjet činnost, ani v ní nemohl být užitečný.

Jinými slovy se dá říci, že všechny mikrokosmy, které se tímto způsobem staly dvojjedinými, byly z čistě přírodovědných důvodů z Boží říše vypuzeny a jako „beze smyslu“ bloudily prostorem, který se shodoval s jejich vlastním stavem bytí. V Univerzálním učení se tento prostor označuje jako „Chaos“.

Dnes máme ve zvyku slovo „chaos“ překládat jako „nepořádek“; to je však nesprávné. Slovo „chaos“ je třeba číst jako slovo označující něco, co je „bez řádu“, co je „naprosto neuspořádané“. Musíme tomu tedy rozumět tak, že tyto padlé systémy se ocitly ve zmateném prostředí totálně neuspořádaného prostoru. Jejich denaturace jim znemožnila návrat do původního stavu. Šlo tu skutečně o nový typ mikrokosmu, který nebyl Logosem zamýšlen, nýbrž vznikl silou opačné povahy, zneužitím svobody.

Tento nový typ už tedy neměl v gnostickém smyslu žádný cíl, nezapadal do univerzálního tvoření a v harmonii sfér představoval disonanci. Proto jsme obrátili vaši pozornost na nesmírně závažný problém, který byl tímto nahromaděním nově utvářených mikrokosmů postaven před Univerzální bratrstvo, totiž problém, jak by bylo možné tento padlý zástup zachránit.

Pravděpodobně víte, že se tímto problémem zabýval i Jakob Böhme ve svých filosofických výkladech, v nichž svým způsobem osvětlil, jak tento gigantický problém Univerzální bratrstvo v zájmu padlých mikrokosmů řešilo. Böhme říká, že Gnose uzavřela před padlými božské Univerzum, a my víme, proč tomu z přírodovědného hlediska nemohlo být jinak, a že potom byl v prostoru, v němž se padlí ocitli, vytvořen nouzový řád zapálený Kristem v srdci, aby se umožnilo vykoupení.

Je třeba pochopit, že mikrokosmos je nesmrtelný. Smrt sice nahlodává jeho bytost a vládne v jeho systému, ve skutečnosti však

zůstává jeho existence nedotčena. Tuto existenci ovšem zatěžují důsledky nesčetných pochybení, a tím je dále denaturována.

Možná, že se dokážete do takového stavu do jisté míry vžít. Představte si, že nějaký mikrokosmos je z již popsaných důvodů vypuzen z Božího řádu a ocitne se v Chaosu. Takový systém se stává systémem bez cíle, bez užitku a účinku; nestojí za ním žádný plán, žádná univerzální energie. I kdyby tu taková energie byla, sebestředné chování nově vzniklého typu mikrokosmu by ji totálně rozhlodalo. A protože je takový systém vyzbrojen jistou mírou vědomí, dokážete si jistě představit, jakému utrpení byly tyto systémy v chaosu vystaveny.

Pro tyto padlé mikrokosmy, podle našich pojmů nespočetné, byl vytvořen nouzový kosmický řád, časoprostorové Univerzum, Univerzum smrti v Chaosu, Univerzum podrobené zákonům dialektiky, fázím vzestupu, rozkvětu a úpadku, převratům spojeným s rozpínáním a smršťováním, Univerzum dokonale relativní. Proto můžeme mluvit o Božím plánu, který nám má pomoci z našeho padlého stavu; bylo by však velmi pošetilé, kdybychom tento Boží plán přinášející záchranu zaměňovali s původní Boží říší.

To vám musíme připomenout, abyste snad někdy nepropadli zmatku, a i kdyby k tomu už došlo, abyste dokázali svůj zmatek překonat.

Teď se pokusíme do podstaty tohoto Božího plánu nabízejícího záchranu proniknout hlouběji. Nejprve se však musíme dobře podívat na strukturu mikrokosmu, jak se s ním v naší oblasti setkáváme.

Mikrokosmos má formu koule. Vně této koule se rozkládá složité magnetické pole. Pozorujeme-li tuto kouli z určité vzdálenosti, upoutá naši pozornost nejprve takzvaná aurická bytost. Tato povrchová vrstva má sedminásobnou strukturu

a nalézáme v ní magnetický systém, síť magnetických bodů. Aurická bytost obsahuje i jádro atomu a systém magnetických bodů tak tvoří více či méně vědomou jednotu. Abychom tuto vědomou jednotu naznačili, mluvíme o aurickém já nebo o aurické duši.

Směrem dovnitř tvoří koule mikrokosmu prázdné pole; mluvíme o poli vyjevování. Právě v srdci tohoto pole je druhé jádro atomu. Toto jádro známe jako Růži srdce, podivuhodný klenot či neznámou latentní duši.

Při bližším zkoumání objevíme, že aurická duše neudržuje s Růží srdce vůbec žádné spojení, ani jediný kontakt. Od aurického já směřují sice dovnitř magnetické siločáry a jevové pole je prostorem, kterým ustavičně probíhají silné vibrace, ale Růže srdce na ně nereaguje, spí.

A tak vidíme, že o skutečném životě lze mluvit jedině tehdy, máme-li na zřeteli aurické já, neboť v jevovém poli koule vládne, co se života týká, dokonalé „prázdno".

Mluvíme-li o živém aurickém já, musíme tomu dobře rozumět, neboť život, který v něm přebývá, je velice pozoruhodný. V našich formách existence takový život neznáme. Život aurického já se nepodobá ani životu nerostů, ani rostlin, ani zvířat a stejně tak málo jej můžeme nazvat nadlidským.

Stav vědomí aurického já pochopíme nejlépe tehdy, když je srovnáme s vědomím nějakého elementála. Je to vědomí vycházející ze spolupůsobení magnetických sil, vědomí, jež je jasné nebo temné, silné nebo slabé, dobré nebo špatné, zcela v souladu s procesy, které na ně působí uvnitř i vně koule. Je to proto vědomí bez jakékoliv vlastní hlubší psychologické reakce, tudíž vědomí dokonale automatické a neutrální.

Jestliže tedy mluvíme o automatickém vědomí, je jasné, že má-li mikrokosmos skutečně v nejvyšším smyslu žít a být,

musí mít vůdčí duševní podstatu. Ve stavu, který jsme vám popsali, však taková duševní podstata v mikrokosmu absolutně neexistuje; je tu jen takzvaný život v aurické duši a absolutně latentní život v Růži srdce. Jinak nic!

O takovém mikrokosmu lze jen stěží říci, že žije; a právě tak málo lze říci, že je mrtvý. Takový je stav vyprázdněného mikrokosmu v naší životní oblasti. Takovými se staly všechny mikrokosmy poté, co zahynula třetí duše systému.

Připomínáme vám, že působením třetího duševního jádra v součinnosti s Růží srdce mohla v poli vyjevování u mikrokosmu existovat vznešená osobnost. Tato osobnost zmizela a vyprchala z pole vyjevování v tom okamžiku, kdy byl řád systému narušen sebestřednou aktivitou.

Nuže, co se musí stát?

Je třeba vrátit zpět do systému třetí duševní jádro. To musí dosáhnout jednoty s duší Růže, a takto musí být úplně znovu vytvořena původní bytost.

Odkud však má toto třetí duševní jádro přijít? Třetí duševní jádro se přece rozplynulo, v žáru ohně se přeměnilo v energii.

Logos tedy musel řešit obrovský problém a je třeba říci, že tento problém se stále ještě nachází v jednom ze stadií řešení, neboť stále ještě nejsou všechny mikrokosmy zachráněny a přivedeny zpět do původní říše. Řekli jsme vám, že byl vytvořen nouzový kosmický řád. Cílem celého nouzového řádu bylo vytvořit bytost, živou bytost, jež by mohla dočasně zaujmout místo zmizelé duše a zmizelé původní osobnosti. Kdyby tato náhradní bytost mohla v jevovém poli mikrokosmu sloužit v jisté míře jako zástupce, vytvořila by se možnost pro velkolepý proces transfigurace, a tudíž možnost návratu.

Možná, že je pro vás nyní velmi obtížné přijmout myšlenku, že jste aktuálním konečným produktem v plánu nouzového

řádu. Při svém zrození představujete zmizelé třetí duševní jádro a vaše novorozené tělo představuje někdejší vznešenou postavu. Duševní jádro i novorozené tělo jsou nyní přivedeny do vyprázdněného mikrokosmu. Je to jakoby operace, transplantace. Orgán z nouzového řádu je vsazen do bytosti pocházející z jiného řádu, a teď se musí ukázat, zda se transplantovaný orgán může a chce zapojit, zda může být plán návratu, cíl celé operace, uskutečněn. Stezkou transfigurace je možné vás vést k vědomí vašeho stavu, k vědomí velkého cíle.

Dokážete-li se harmonicky spojit s atomem Růže, bude na to neutrální aurické já ihned reagovat. Začne pak velký proces, proces spásy, a pokud jde o vás – o produkt nouzového řádu – začne se pak uskutečňovat velký a nesmírný zázrak. Podobně jako může transplantovaný orgán v těle reagovat, a tím celé tělo žít a spolu s ním být znovu přijato do života, jste i vy pětinásobným gnostickým procesem – představujícím metodu transplantace – přijati do života původního řádu.

Potom jakoby opouštíte nouzový řád, k němuž jste náleželi, a společně se systémem, do něhož jste byli uvedeni, vstupujete do vyššího řádu. Jste pak inkarnováni, transplantováni do božské podstaty a budete s věčnou podstatou věčně žít. Stali jste se pak právem dvakrát zrozenými – jednou podle pozemské podoby a jednou podle nebeské podstaty. Když se tento vzestup, toto druhé zrození nepodaří, sami dobře víte, k jakému konci to musí vést. Zemřete pak smrtí odpovídající vaší pozemské podobě (prach jste a v prach se zase obrátíte). Váš mikrokosmos bude o jedno zklamání bohatší a musí – často těžce zraněn – čekat na novou možnost.

Nyní přichází vhodná chvíle k tomu, abychom blíže prozkoumali tezi o reinkarnaci, s níž nespočetní lidé souhlasí a kterou my odmítáme.

Vaše bytost patřící k nouzovému řádu byla přivedena k velkému zdokonalení vědomí. Toto zdokonalení bylo nutné, aby mohl být proveden plán záchrany. K tomu, aby bylo možné jít stezkou dvakrát zrozených, je třeba disponovat bytostí vyšší inteligence a dobře organizovanou osobností, bytostí, jež skutečně může být nositelem obrazu původního třetího duševního jádra a s ním spojené osobnosti.

Jestliže tu nositel obrazu skutečně je, pak se tato bytost může s nadějí na úspěch spojit s druhou bytostí, s vyprázdněným mikrokosmem. Obě tyto bytosti mohou splynout vjedno a tato nová jednota se může navrátit do Neměnného království. Zde ve stručném souhrnu vidíte velký plán.

Tento plán se ale nyní musí „stát tělem“, to znamená skutečností, a mnohé entity se v minulosti lidstva tímto tělem opravdu staly. Slovo, to znamená Boží plán, se často stalo tělem, přebývalo mezi námi a mnozí viděli jeho vznešenost, která všem, kdo znají plán a jeho pozadí, bezprostředně připomínala původní vznešenost jednorozeného Syna Otce, plného milosti a pravdy.

Musíme, můžeme a jsme také opravdu s to toto povznesení i ve vztahu k sobě samým uskutečnit, neboť jsme nositeli obrazu oné ztracené třetí duševní bytosti. Jako takoví jsme velmi přesně stvořeni z látky tohoto světového řádu – a v padlém mikrokosmu můžeme vystupovat, můžeme s ním splynout vjedno, přivést jej zpět k jeho ztracené slávě a věčně ji s ním sdílet.

Jistě ale chápete, že stav našeho bytí jakožto nositelů obrazu v sobě přirozeně skrývá obrovské nebezpečí, totiž to, že evolucí zformovaná „nouzová bytost“ nesoucí obraz, která je volána k tak vznešenému a osvobozujícímu stavu, nabude domnění, že je samotnou dokonalostí, a v tomto bludu sáhne po moci, která promění nouzový řád ve stav bez řádu.

To osvětlíme v příští kapitole.